

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1542/06
27.12.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Софије Вагнер-Личеноски, Љиљане Ивковић-Јовановић и Надежде Радевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступају АБ и АВ, адвокати, против туженог ДД "ББ", ради поништаја одлуке о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Окружног суда у Новом Саду, Гж. 4192/2005 од 06.04.2006. године, у седници већа одржаној 27.12.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против решења Окружног суда у Новом Саду, Гж. 4192/2005 од 06.04.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Окружног суда у Новом Саду, Гж. 4192/2005 од 06.04.2006. године одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Општинског суда у Новом Саду, П. 7992/02 од 17.02.2005. године у ставу првом изреке, којим је тужба одбачена као неблагоприятна.

Против решења Окружног суда у Новом Саду, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. у вези са чланом 491. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 125 од 22.11.2004. године), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

Нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361.став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. На конкретне битне повреде одредаба парничног поступка тужилац у ревизији није указао.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је 10.09.1999. године поднео тужбу Општинском суду у Темерину, ради поништаја решења тужене ДД "ВВ" број 85/99 од 22.08.1999. године, а 20.02.2004. године преиначио тужбу тако што је поред овог поставио и захтев за поништај решења број 85/99 од 25.08.1999. године, које је донео тужени ДД "ББ", правни следбеник ДД "ВВ". Тужилац је 25.08.1999. године од запослене на административним пословима ГГ примио примерак решења о престанку радног односа, али је одбио да својим потписом потврди пријем решења, а запослена ГГ је на примерку решења које је остало код туженог написала да је тужени 25.08.1999. године одбио да потпише пријем овог решења па му из тог разлога исто није достављено поштом. Наведени примерак решења тужилац је предао адвокату АБ 27.08.1999. године, који је на том решењу написао тај датум као дан пријема решења, а испод њега написао рок за подношење тужбе 10.09.1999. године. Тужени је 07.10.1999. године донео решење број 85-1/99, којим је допунио решење број 85/99 од 25.08.1999. године, које је тужилац одбио да прими, па му је то решење достављено препорученом пошиљком 07.10.1999. године.

Нижестепени судови су правилно закључили да је тужба тужиоца неблагоприятна.

Према одредби члана 114. Закона о радним односима Републике Србије ("Службени гласник РС" број 55/96), запослени који није задовољан отказом уговора о раду односно коначним решењем надлежног органа којим је одлучено о његовом праву, обавези или одговорности, има право да покрене спор код надлежног суда ради заштите својих права у року од 15 дана од дана достављања отказа уговора о раду, односно решења. Коначно решење у смислу става 1. овог члана је решење директора донето у првом степену, ако овим законом није друкчије одређено.

Правилном применом наведених одредби Закона о радним односима нижестепени судови су правилно закључили да је тужба поднета 10.09.1999. године ради поништаја решења туженог број 85/99 од 25.08.1999. године неблагоприятна, а у смислу члана 114. Закона о радним односима, јер је поднета после протеча рока од 15 дана од дана достављања решења тужиоцу, с обзиром на то да је тужилац ово решење примио 25.08.1999. године, па је последњи дан рока за подношење тужбе био 09.09.1999. године.

Неосновани су ревизијски наводи да је достава решења о престанку радног односа тужиоцу неуредна, па да је стога тужба изјављена благовремено. Ово из разлога што су нижестепени судови утврдили да је тужилац примио решење о престанку радног односа 25.08.1999. године, а одбио да својим потписом

потврди пријем, што је на примерку решења који је остао код туженог констатовала запослена, која му је решење уручила па је таква достава уредна.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 398.став 2. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу члана 405.став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ.